

מי שקרן? מי טיפש?

מה חושב הציבור על ההצעה להקים בית לורדים בישראל? אחרי שראינו את בעל-ההצעה, אורי אבנרי, ערך השבוע בן-אמוץ הצבעה בקרב באי ערבי-הרואיות שלו, על נושא זה. ההוצאות: כ-400 הצביעו בעד, רק שניים נגד. בקשר ההצעה להחליף

אולי הניארגאצים של המפלגה הדמוקראטית הלאומית של מערב-גרמניה אינם, בדיוק, היטלריסטים, אבל השתור שלהם דרמה נורא לשחור של מדיה-גיטסאפ. וההשקפות שלהם, מסתבר, גם אינן רחוקות כל-כך מאלו של הוגי-הדעות הגזעניים: לא-מכבר, פורסמו בעיתונים של מפלגתם מאמר מרים המנסים להוכיח, כי מוחם של הכושים קטן מזה של לבניה-עור.

פירסום זה גרם לסערות-רוחות לא רק

במידורן-הכנסת בעיתונות סילבי קשת, בעלת הטור חץ מקשת ביומון הארץ. היא איש רצה לחדא מי היא אחרי שראה את הרמטכ"ל, רב-אלוף חיים בר-לב דרש בשלומה, התעניין אצלו מי זה השב לו הרמטכ"ל: "זה נשק בלתי-קונבנציונאלי"

מי עושה רעש?

הדיפלומט הישראלי היחיד היכול לזקוף לזכותו מגעים עם נציגי מדינות שאינן מקימות יחסים עם ישראל הוא זאב לוי, שגריר ישראל בניירובי. בתקופת כהונתו

הגזע והשכל

מחוז לגבולת גרמניה, אלא בייחוד בתוכה. טוען הסוציולוג והסופרסור לאנתרופולוגיה באוניברסיטת מינכן, הד"ר קארל סאלר, במחקר המלווה תצלומים השוואתיים (ראה תמונה): "שטויות! קיימים הבדלי-גישה בין לבנים ושחורים, קיימים הבדלי-תרבות — אך אין שום שמוץ של סימן שכושי נחות מאיוושהי בחינה.

"קחו למשל את גתה ואת בטהובן, מוסיף ד"ר סאלר. "מי היה חכם יותר? המוסיקאי או הסופר? הם עשו דברים אחרים וזהו זה. זה בדיוק מה שקורה אצל הכושים: דרך-היטוי שלהם, המוסיקה שלהם והתרבות שלהם — כל אלה נפרדים אך לא פחות ולא יותר טובים מאלה של האירופי אנין-הטעם."

גם גודל-השכל אינו שונה, לדעת רוב המדענים, אצל הלבנים והכושים. ואפילו אם יש כושי עם שכל גדול מן הלבן או להיפך, אומר ד"ר סאלר, "זה אינו אומר כלום. לפני עשרת אלפים שנה היה לבני-אדם פרימיטיביים שכל גדול יותר ובעלי יכולת פחותה מהיום."

מבחינה אחת, מכל מקום, קיימת עליונות — אבל דווקא אצל הכושים, על פני הלבנים: "הם הרבה יותר חזקים מבחינה פיזית, מודה סאלר, "לא משום שאברי-המין שלהם מפותחים יותר, כפי שטוענת אמונה תפלה נפוצה מאוד — אלא משום שהאינסטינקטים שלהם הרבה פחות מרוסנים מאלה של לבניה-עור."

הדרך לתהילה עוברת דרך ישראל. זאת גילוי שלמה וחנה צה, המוכרים יותר כצמד הזמר אילן ואילנית. רק לפני שבועות מיספר הם חזרו לארץ ממסע של תישיעה חודשים בחוץ-לארץ. בתקופה לנוח קצת ולנסות להקים בית — דבר אותו לא הצליחו לעשות מאז נישאו.

חוז מזה הם באו למסקנה שהגיע הזמן שגם הקהל הישראלי יכיר אותם. לכן, מאז דרכה כפר-גלם בארץ לא פסקו להופיע. הם הופיעו ככוכבי-התוכנית במועדון-הילי לה עומאר כי-אס. הוחתמו על חוזה-הופעות נוסף ככוכבי-התוכנית במועדון-הילילה כליף. נדדו בארץ והקליטו שירים לתקליט חדש.

ואז הסתבר להם, כי ההצלחה בארץ מביאה לגלגל חוזר: חטפו אותם כאן כדי להחזירם לחוצלארץ.

בתקופה בה רוב אמני-ישראל המוכרים מסיירים בחוצלארץ, היתה הארץ רעבה לנציגים בעלי-רמה. כך קרה שקול ישראל חטף אותם כדי לשלוח אותם כנציגי ישראל לפסטיבאל הרדיו והטלביזיה בניסכות מונאקו, ואילו אמרגנם, מרקיז תורג'מן, מיהר לצרפם למשלחת-אמנים היוצאת לסיור של רצון-טוב ליהדות דרום-אפריקה.

וכאילו לא די בזה, כבר מוכנים להם חוזים להופעות נוספות בטלביזיה האירופית, ובבראזיל.

מטיבה זו יצטרפו השניים, אולי, לדרות את התוכנית לפרק את הצמד כדי להיפוך את אילנית לומר-סולו. אולם לפני שהם יוצאים לכבוש שוב את העולם הגדול, דרשו אילן ואילנית מאמר

אופנהיימר אומנם הבטיח שיבוא לחיפה, אולם לא היה כל ביטחון בזה. ערבי-העמדה שכר הבארון ארמונד דה-רוטשילד, מפעילי ועידת-המיליונרים, מטוס בריטי, רוסט בו לדרום-אפריקה. הוא ניגש לאופנהיימר ואמר לו: "הנה המטוס שנועד לקחתך לישראל. לא אני ולא המטוס הזה נוזו מכאן — עד שתצטרף אלינו." אופנהיימר ניכנע ללחץ הזה — ובא. בתערוכת טקסטיל בינלאומית אשר נערכה במינכן, גרמניה, הציג בית-החרושת אלד את דגמיו החדשים. אלד קיבל לרשותו ביתן שלם וחניתה ר-אבנר צנטנר, מבעלי המפעל, נסעו ל-גרמניה כדי לנהל. בגמר התערוכה ארוז השניים את הדגמים והכינו אותם למישלוח לארץ. כאשר הגיע הציד לנמלה-התעופה בי מינכן, הסתבר כי שתי מזודות, ובהן הדגמים הטובים ביותר, נעלמו. השניים פנו בתלונה למשרת מינכן. החקירה העלתה כי הדגמים נגנבו לשם העתקה על-ידי יצרנים אירופיים. אבל לקציני-המטרה שבה נלחם את אבנר, ציפחה הפתעה כאשר הכריזו כי יצרו הישראלי: "אני דחקא שחוף-סוף, גובים הגרמנים דוגמת-לבוש מהיהודים. זאת מחמאה." לרשימת הדיסקוסקים ב-תלאביב יצטרף בשבוע הבא דיסקוסק חדש בשם ינוקא — מוטון חברים. בעלה-המקום הוא, כמוכן, רבי-סרן הצנחנים לשעבר, משה ינוקא, שהחליט לתרוך את הדיסקוסק שלו דחקא ביום-השנה למלחמה, ה-5 ביוני. אבל מכיוון שכולם יהיו עסקים ביום זה, אמר ינוקא, "החלטתי לפתוח אותו יום קודם."

אינטימי...

אף הוא, מאותן סיבות, לאירופה — הוא סבי דור. עקבותיו נעלמו מאז הפסטיבל. באל יודעידבר מלחשים שזו הסיבה ש-חברת הארכיטקטית מואירה דור (הדמיון בשם מקרי בלבד) נראית לאחרונה בחברת הבמאי-שחקן עזרד קוטלר, שחזר מבריטניה, שם השאיר את אשתו, ליאורה ריבלין. לשחקן יהורם גאון נרקם והלך רומאן חדש. נראה שהרומאן האחרון שלו, עם הספרית פריטה, הגיע לקיצו. שכן יהורם, אחד הגברים המבוקשים ביותר בבוהימה התלאביבית, נראה לאחרונה מבי-לה בחברת היפהפיה אמירה ארליך. האיש הכובש לאחרונה את נערות-ישראל הוא ג'ק אבוטבול, יהודי צרפתי, בעל מסע עדה בעיר התיבית קאן. אבוטבול, שהגיע לארץ עם מכונית טורנדו מרשימה, טוען שחשך במשך זמן רב כדי לפזר את כספו על נערות-ישראל. הוא עושה זאת בקצב מסחרר, כשהנערה האחרונה ברישמי-כיסוב שיו היא הרוגמנית הירושלמית שרש כהן. לאחרונה נראה כמה מן השחקניות ה-

נשיא ההסתדרות הציונית, הד"ר נחום גולדמן, הגיע לארץ מצוייד בשעון רוקס חדיש ויקר. ליידיזו סיפר גולדמן כי השעון מיועד כמתנה לשרה-ביטחון, משה דיין, אולם אין זו מתנתו שלו לדיין. הוא הביא את השעון עבור צד שלישי הרוצה להעיניקו לשר. מי הוא צד שלישי זה סירב גולדמן לגלות. צד שלישי אדלר, לשעבר דיילת בכירה באי-ענ, מלכת-יופי, נוערת וזהר השוהה בשנים האחרונות כימעט בכל מקום בעולם — מלבד ישראל, הגיעה הש-בוע לביקר-מולדת קצר. יידיה, שציפו לראותה בחברת החתן המיועד עליו סיפרה להם במכתביה, הופתעו לראותה בדיסקוסק תלאביב, כשהיא רוקדת בחברת צעירה בלונדון יפהפיה. חזרת אחרת לישראל היא השחקנית אביטל פז, ששבה לארץ לאחר שנכחה בהצגת-הבכורה של סריטה טוביה ושבע בנותיה. אולם את האטרקציה של השתתפות בפסטיבאל קאן הפסידה אביטל, באמצע האירועים, בעיקבות מהומות פאריס. שחקן ישראלי אחר בסרט, שיצא

אילן ואילנית

די"ש לגריים קלי

גם לצאת לסיור נוסף לחוצלארץ הנמצאת בתחומי ישראל: הם יצאו לסיור הופעות רצוף של 48 שעות בכל עמדות-צה"ל, לאורך תעלת-סואץ. "לא נפסח אפילו על הי עמדה הכי קטנה" אמרו השניים, "וכל מי שירצה יוכל להעביר דרכו ד"ש אישי ל-גריים קלי."

ינוקא מתגאה בעובדה שהוא היה בעל הדיסקוסק הראשון שגישה תלונה נגד ה-שכנים על שום מקימים רעש ולא, כמקובל, ההיפך. הם כל-כך סקרנים לדעת מה אני מכין במקום" טוען ינוקא, "שהם עושים לי רעש בלתי-נסבל."

פסוקי השבוע

- שריהעבורה יגאל אלון, בשיחה עם אנשירות: "אף פעם לא טעיתי בענייני ביטחון."
● איוב מוסאדמ, שרי-הפיתוח לשעבר בממשלת-ירדן: "אם ניקח מכוש ונעמיק לחפור באדמת-ארצנו, נמצא שעצמות אבר תינו היהודים והערבים מונחים זה בצד זה."
● השייך מוחמד עדי אריג'עבי, ראש עיריית-חברון: "אילו הוציאה ממ שלת-ירדן מיליון דנירים כדי להיוק ל-ישרא, לא היתה משיגה מה שהשיגה קבוצת המתנחלים בחברון."

דוקי אדרך

ידועות של הקולנוע והתיאטרון הישראלי בחברתו של צעיר נמוך-קומה, צנום, בעל תחישנים ילדותיים, העונה לשם מוקי דגל, והמשמש עוזר-במאי בהצגת גבעת ספון ריבר. הסיבה: בעלי-השחקניות מגזריים או-תו כ-בלתי-מוכנן, מוכנים להפקיד את גשואיהם בידי שעה שהם עסוקים.